

Hazreti Hasan mir neka je na nj

<"xml encoding="UTF-8?">

IMAM HASAN MUDŽTEBA

Kratki pregled biografije Imama Hasana, mir neka je na nj

Drugi Imam šiitskoga svijeta, prvi plod blagoslovljenog braka Alija, mir neka je na nj, i plemenite Poslanikove kćeri Fatime, mir neka je na nju, rođen je polovinom mjeseca ramazana 3. godine po Hidžri u Medini.

Hasan ibn Ali, mir neka je na nj, nije proveo previše godina uz svoga veličanstvenoga djeda, budući da mu je bilo otprilike sedam godina kad je Poslanik islama, blagoslov i mir neka je na nj i njegove, preselio sa ovoga svijeta.

Nakon Poslanikove, mir i blagoslov neka je na nj i njegove, smrti, narednih skoro trideset godina proveo je uz svoga oca, Zapovjednika vjernika, mir neka je na nj, a nakon Alijevog, mir neka je na nj, šehadeta (40. h.g.), deset godina je obavljao dužnost Imama ummeta, da bi 50. godine po Hidžri bio, posredstvom Muavijine spletke, otrovan i preselio je kao šehid u 48. godini života. Sahranjen je na mezaristanu Bakija u Medini.

Pomagač obespravljenih

U islamskom učenju, imućni ljudi imaju veliku odgovornost spram slabih i siromašnih u zajednici, te, u skladu s dubokom duhovnom sponom i bratskom povezanošću u vjeri između muslimana, moraju uvijek nastojati udovoljiti potrebama slabih i siromašnih u društvu. Poslanik islama, blagoslov i mir neka je na nj i njegove, i naši vjerski predvodnici nisu u tom pogledu ostavili samo izričite preporuke, već je svaki od njih u svome vremenu bio najbolji primjer čovjekoljublja i brige za slabe. Ne samo da se drugi Imam odlikovao izvanrednim stupnjem kad je riječ o znanju, bogobožnosti, skrušenosti i ibadetu, nego je među elitom i pukom bio stalno spominjan po svojoj darežljivosti, pomoći ugroženima i slabima. Činjenica da Imam, mir neka je na nj, postoji pružala je utjehu svim slabima i siromašnima. Nijedan siromah nije se s njegovih vrata vratio praznih ruku. Niko potišten nije Imamu iznio svoje jade i nevolje, a da kod njega nije našao utjehu. Ponekad bi čak i prije nego bi se siromah, stideći se, usudio da iznese svoju potrebu, Imam udovoljio njegovoj potrebi, ne dopuštajući tako da ovaj osjeti sramotu i poniženje traženja.

Sujuti u svojoj Historiji piše: "Hasan ibn Ali odlikovao se golemim moralnim odlikama i ljudskim vrlinama. Bio je izvanredna ličnost, strpljiv, uljudan, pouzdan, širokogrudan i darežljiv, te je bio omiljen među ljudima."

Poučno postupanje

Imam Mudžteba, mir neka je na nj, ponekad bi siromasima poklanjao izuzetno velike svote novca odjednom, i to toliko da je to bilo začuđujuće. Smisao ovako bogatih poklona bio je u tome da je hazreti Mudžteba, mir neka je na nj, tako htio siromaha učiniti zauvijek nepotrebitim, odnosno omogućiti mu da zadovolji sve svoje potrebe, nastavi živjeti dostojno čovjeka i sa ovim kapitalom se brine sam o sebi. Imam nije volio davati siromahu skroman iznos, onoliko koliko je dovoljno za jedan dan, tako da ovaj svakog dana iznova mora pružati ruku pred drugim i tražiti milostinju kako bi preživio.

Porodica znanja i vrline

Jednog dana Osman je sjedio pred džamijom, kad naiđe neki prosjak i zatraži milostinju. Osman mu pruži pet dirhema, a prosjak reče: "Uputi me na nekoga ko će mi udijeliti više"

Osman mu pokaza na hazreti Mudžtebu i Huseina ibn Alija, mir neka je na njih, i Abdullaha ibn Džafera, koji su sjedili u jednom uglu džamije, i reče: "Idi mladićima koji ondje sjede i zatraži od njih da ti pomognu."

Prosjak otiđe k njima i izloži im svoju potrebu. Hazreti Mudžteba, mir neka je na nj, reče: "Tražiti novčanu pomoć od drugih dozvoljeno je samo u tri slučaja: zarad krvarine koju je čovjek dužan platiti, a nije u stanju to učiniti; ukoliko ima težak dug, a ne može ga vratiti; i ukoliko je siromašan i slab, a nije u stanju nikako sebi pomoći. Koji od ovih slučajeva se odnosi na tebe?" Prosjak odgovori: "Ustvari, jedan od ta tri slučaja je moj." Hazreti Mudžteba, mir neka je na nj, tad mu dade pedeset dinara. Sljedeći hazreti Hasana, Husein ibn Ali dade mu četrdeset i devet, a Abdullah ibn Džafer četrdeset i osam dinara.

U povratku, prosjek opet naiđe pored Osmana. "Kako si prošao?", upita ga Osman, a ovaj reče: "Tražio sam od tebe novac, i ti si mi dao, ali nisi me pitao za šta mi treba. Ali, kad sam otišao ovoj trojici, jedan od njih pitao me na šta ću utrošiti taj novac, pa mu odgovorih, a onda me sva trojica bogato darovaše." Osman kaza: "Ta porodica je osovina znanja i mudrosti, vrelo dobra i vrline; pa ko bi mogao biti poput njih!"